

Chương 6

Mạnh Mẽ Lên, Cô Gái Nhỏ Của Mùa Đông

Trời đêm về sáng lặng thinh! Hà Nội đang ủ mình trong những cơn gió đông se lạnh! Thụy Dương ngồi rũ trên xe Hoàng Quân. Chiếc áo của anh chỉ đủ để cô thấy da thịt mình bớt lạnh nhưng hình gió đã thốc vào tận tim cô. Để lúc này nó tan hoang đến vậy?

- Cô ổn chứ? Muốn về nhà không? Tôi đưa cô về!

- Đừng!

- Vậy đi đâu đó nhé!

- Tùy anh! Tôi thèm được ngủ một lát quá nhưng không sao ngủ được. Lúc này trong tôi mọi thứ kinh khủng quá! Cảm giác này rất lâu rồi tôi không có... Anh không hiểu được đâu. Lái xe đi.

Rất lâu rồi Thụy Dương mới nói nhiều đến vậy đặc biệt với một người lạ. Có lẽ lúc này mọi vỏ bọc đã không còn tồn tại, cô đang thử bằng những nhịp đập thoi thóp, yếu ớt nhất của chính con người mình.

- Tôi hiểu đấy!

- Anh hiểu ư? - Giọng Thụy Dương đầy vẻ nghi ngờ.

- Ừ! Cảm giác của cô tôi đã từng trải qua. - Mắt Hoàng Quân đăm đăm nhìn về phía trước, nơi ánh đèn xe lấp lánh mảng tối mảng sáng.

- Trải qua? Cùng lắm là thất tình thôi chứ gì? Nếu chỉ là thất tình có lẽ đã không đốn đờ được tôi!

- Không!... Là cảm giác... Chia sẻ người mình yêu với em trai mình.

Thụy Dương nhìn anh rồi đột nhiên cười, nụ cười hiền lành nhưng chua chát lắm. Quân đưa tay bật nhạc. "Just give me a reason" vang lên xa xăm, buồn lặng. Lời bài hát như xoáy lên tâm can họ.

Hoàng Quân tư lự rồi quay sang nhìn Dương, cô đã ngủ tự bao giờ. Đôi mắt khép hờ, gương mặt ánh lên sự mệt mỏi. Quân kéo lại chiếc áo khoác cho Dương. Ngoài đường kia, ánh đèn ô tô phả mạnh vào bóng tối, những chùm sáng lấp lánh nơi con đường bê tông trước mặt khiến lòng Quân bình lặng trong phút chốc.

- Cô dậy rồi à? - Anh quay sang nhìn Dương.

- Đây là đâu, - Dương dụi dụi mắt ngồi bật dậy.

- Biển.

- Cái gì? Anh chạy xe cả đêm ư?

- Xuống xe đi! Đừng hỏi những cái đã biết rồi!

Dương sà mình xuống biển. Gió mang hơi nồng chạm khẽ vào cổ và gáy cô. Mái tóc ngắn rối tung hào hứng. Lâu lắm rồi Dương mới ra khỏi thành phố, lâu lắm rồi cô mới ở một nơi đầy gió và tiếng sóng như thế này. Dương không cười nhưng cô thấy gió như tràn vào tim cô để những nỗi đau tan đi trong chốc lát. Bình lặng hơn. Sau một giấc ngủ vùi mọi thứ hình như nhẹ nhàng hơn thật nhiều. Thụy Dương đi chậm trên bãi cát, giọng nói của cô như tan vào trong gió:

- Người ta nói biển mùa đông ảm đạm lắm!

- Tôi không thấy vậy! Với tôi biển mùa đông mới dành cho tôi! - Quân đi sát lại bên Dương, giọng nói anh lúc cũng trầm ngâm đến vậy.

- Tôi thì thấy biển mùa đông bình yên hơn. Lúc đó biển mới được sống cho mình.

- Thế mùa hè sống cho ai?

- Cho ai đó! Cho người khác! Không biết! - Dương khẽ cười nhạt.

Dương đứng trước biển, cái mênh mông như choáng ngợp tâm hồn cô. Trong Dương hiện về hình ảnh ba ngày bé vẫn cùng mẹ con cô chơi đùa trên bãi biển. Để dạy Nhã Thư biết bơi ông đã bỏ mặc con bé òa khóc và uống rất nhiều nước. Lúc ấy chỉ có mẹ là ào đến ôm lấy Thư còn ông nhìn Dương về bất lực. Ba từ lâu đã chấp nhận tình yêu thương mà mẹ cô dành cho Nhã Thư dù bà không phải mẹ đẻ. Thật ra lúc ấy tất cả chỉ là một vở kịch không hơn không kém. Tất cả chỉ là sự giả tạo đầy toan tính của mẹ. Chỉ đến khi ba ra đi mãi mãi, tình yêu của mẹ mới chuyển từ ba sang Thư, chỉ khi ấy mẹ mới yêu Thư như chính một phần trái tim mình. Có quan trọng gì đâu. Dù thế nào thì cuối cùng người mà mẹ chọn vẫn không phải cô, chưa từng là cô. Với mẹ Dương là một phần của nỗi đau, của lỗi lầm khiến bà không ngóc đầu lên được ở quá khứ. Chỉ vậy thôi!

- Nghĩ gì vậy? - Quân nhìn Dương với một chút tò mò.

- Muốn tắm.

- Thì tắm! Sao phải sợ.

- Muốn anh tắm cùng!

- Không! Tôi không đỡ hơi! Nhiệt độ đang dưới 20 độ thừa quý cô.

Dương không đợi Quân dẫn đo thêm nữa. Cô kéo anh xuống nước. Nước mặn chát phả vào mặt, vào má, vào cổ cô. Dương thấy mình trôi đi trong một dòng nước dịu dàng mơn man cơ thể. Quên. Quên hết đi.

- Cô bị điên à! Bỏ tôi ra.

- Anh bị điên thì có! Tôi không biết bơi!

- Cô đừng có điêu! Hùng hổ như cô mà không biết bơi hả?

- Không biết!

- Kệ cô.

Nói rồi, Quân giật mạnh tay Dương ra chạy ào lên bờ. Sự đụng chạm dưới nước với một đứa con gái không phải điều được Quân chào đón. Anh rất ghét khi ai đó chạm vào người mình. Hậm hực bỏ lên bờ, không ngoái lại, buông một lời tàn nhẫn:

- Lên bờ đi! Nếu không muốn chết rét!

- Cứu tôi! Cứu tôi với!

- Cô đừng có lừa tôi! Lên bờ đi! Cho chết!

Quân không quay lại cho đến khi tiếng kêu cứu không còn nữa. Anh giật mình vội vàng quay lại. Thụy Dương đã chìm ngấm từ bao giờ.

- Chết tiệt!

Anh ào xuống nước, khua mạnh, bẻ thốc Thụy Dương lên bờ, gương mặt cô tím tái đến dễ sợ:

- Thụy Dương! Thụy Dương! Tỉnh dậy cho tôi!

Bóp. Quân tát hơi mạnh tay.

- Ôi, xin lỗi! Cô dậy ngay đi! Đừng có chết ở đây! Dậy ngay!

- Thụy Dương! Người của tôi không được chết khi tôi chưa cho phép! Dậy ngay!

- Dậy rồi! Đánh đau quá!

Dương vẫn nằm dài trên bãi cát, giọng nói của cô làm Quân giật bản mình. Anh lờm nhẹ rồi uể oải ngồi xuống sát cô, thắm mệt.

- Dậy đi! Tôi đưa cô vào trong hầm ấm thay quần áo!

- Cho tôi nằm yên một lát!

- Chết lạnh ở đây đây!

- Tim tôi chết rồi!

Hoàng Quân quay lại nhìn Dương, dưới đôi mắt khép hờ kia. Anh biết: Nước mắt đang cố ngăn lại bằng lí trí.



Hoàng Quân lấy chiếc áo khoác của anh đắp nhẹ lên người cô rồi đột nhiên nằm xuống bên cạnh thật gần. Hơi cát nhẹ nhẹ len theo lớp áo ướt thấm vào da thịt họ.

- Đây là nơi đầu tiên tôi gặp cô ấy đấy!

Thụy Dương không lên tiếng. Cô khẽ tựa mình để anh hiểu rằng cô vẫn đang lắng nghe, Hoàng Quân nhìn ra biển rồi tiếp tục:

- Ủ! Nơi này! Ba tôi ra lệnh giải quyết tên chủ sà casino theo luật riêng và gia đình cô ấy trốn ra đây. Đó là lần đầu tiên tôi giấu ba, giữ lại một đứa con gái mà không biết rằng sau này cô ấy lại rời bỏ tôi mãi mãi.

- Nghe nghiêm trọng quá! - Dương vừa nghịch cát vừa bình luận vu vơ.

- Ủ! Rất nghiêm trọng! Tôi đã nói tôi có thể giết chết bất kì ai mà tôi muốn theo cách riêng và người của tôi thì không được phép chết nếu như tôi chưa cho phép. - Mắt anh hoang hoải nơi những vệt sóng nhấp nhô ngoài khơi xa.

- Cuối cùng cô ấy có chết không?

- Không! Cô ấy bỏ đi!

- Sao anh không đi tìm! Tôi tưởng rằng người của anh sẽ tìm dễ lắm chứ!

Mắt Quân vẫn vậy, lặng im nơi những đợt sóng trào mênh mang ngoài khơi xa:

- Ủ! Tìm dễ nhưng không tìm lại được trái tim. Cô ấy chọn ra đi có lẽ cũng là giải thoát.

- Cùng người cô ấy yêu sao - Dương hỏi.

- Không! Một mình!

- Nếu là tôi tôi sẽ đi cùng người tôi yêu. - Lần này đến lượt cô đảo mắt ra khơi xa, ở đó có hình ảnh Huy của cô, có người mà cô yêu.

- Người cô ấy yêu là em trai tôi!

- Ủ nhỉ? Không thể giải quyết theo cách đây được!

Hoàng Quân uể oải nhìn Dương rồi lại quay về phía biển. Những con sóng vẫn rượt đuổi nhau.

- Cô định buông tay sao? - Quân đột nhiên hỏi.

- Chuyện gì? - Thụy Dương quay sang nhìn Quân một hồi rồi hỏi lại.

- Đừng hỏi lại những cái đã biết!

- Ủ! Có lẽ tôi giống anh! Nhưng người tôi yêu sẽ đi cùng cô ấy!

- Em gái cô? Cô ấy khác cô quá!

- Ủ! Tôi chỉ là con nuôi! Đó không phải em gái tôi nhưng tôi và mẹ đều yêu ba cô ấy như chính sinh mệnh mình.

- Ba cô ấy ư? Ông ấy đâu?

- Chết rồi! Có lẽ đây là việc cuối cùng tôi có thể làm cho ông và cả... mẹ tôi.
- Hình như giọng Dương nghẹn lại.

- Mẹ cô?

- Ừ! Như một sự trả nợ và giải thoát theo cách nghĩ của bà.

- Cô có hận mẹ không?

Thụy Dương vùi tay xuống cát, mắt vẫn nhắm nghiền, trong cô sống dậy những hình ảnh ngày còn cơ cực trên vỉa hè.

- Không! Tình yêu mù quáng lắm. Tôi cũng vậy nên tôi hiểu. Chỉ là bà ấy độc ác và tàn nhẫn hơn tôi... Một chút! Ừ một chút.

- Chúng ta không có quyền lựa cho cha mẹ nhưng chúng ta có quyền yêu thương họ, vô điều kiện, dù họ có làm gì đi nữa. - Câu này Quân nói bằng giọng trầm trầm, lắng lắng và sâu sắc lắm.

Gương mặt Thụy Dương nhẹ bâng một thoáng cười rất khẽ.

- Kể cả họ có cướp đi một ai đó thân yêu của chúng ta sao? - Nụ cười vẫn thoáng qua, nhẹ bâng.

- Ừ! - Quân ném một mảnh sỏi trên bãi cát xuống biển, không rõ điểm rơi.

- Anh có bao giờ nghĩ thềm một cuộc sống bình thường không?

- Như thế nào là một cuộc sống bình thường? Tôi đã quen với việc làm tất cả vì ba, sự nghiệp của ba, tham vọng, kể cả lòng hận thù của ba tôi. Với tôi đó là một cuộc sống bình thường.

- Tôi ước gì tôi và mẹ đừng bước chân vào ngôi nhà đó! Đừng thành con của ba tôi, thành chị của Nhã Thư. Tôi sẽ lớn lên sẽ đi làm và sẽ nuôi mẹ như bao đứa con khác.

- Em trai cùng cha khác mẹ với tôi cũng ao ước như cô. Và nó bứt ra khỏi cuộc sống với ba tôi nhưng tôi không cho mình cái quyền đó. Nếu sinh ra đã có một số mệnh không bình thường thì cứ sống mãi, quen dần sẽ xem nó là điều bình thường thôi.

- Bình thường! Cũng khó quá nhỉ?

- Ừ! Được rồi! Đứng lên đi! Tôi dẫn cô đi thay đồ. Cảm lạnh đấy!

Thụy Dương đứng dậy dỡ cát bản bám lại trên áo, đi về phía xe.

- Đây...

Dương gọi giật. Hoàng Quân quay ngoắt lại.

- Kể ra anh cũng không đáng ghét lắm! - Thụy Dương khẽ cười. Tóc cô bay bay trong gió.

- Nhưng cũng không đáng yêu, đúng không?

Anh nhìn cô rồi bật cười. Thụy Dương chúm chím môi, lúc lắc đầu rồi cũng bật cười. Gió biển nồng mặn ôm tiếng cười của họ vào xa xăm, cuốn đi vào một miền dịu êm lạ lắm.



Chiếc xe đỗ phịch trước một ngôi nhà nhỏ. Hoàng Quân lúi húi xuống xe. Thụy Dương cũng lẻo đẻo theo sau.

- Bà ơi! Con Hoàng Quân ạ!

Gương mặt bà cụ ánh lên niềm vui, bà đưa tay chạm vào người Quân, lần mò trên gương mặt anh. Lúc này Thụy Dương mới biết bà bị mù:

- Quân về à con! Bọn bay ơi! Anh Quân về này!

Bốn đứa nhỏ phi ra, trong tích tắc bao vây lấy anh, đánh đu trên cánh tay anh. Thụy Dương đứng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, thấy thân thương và bình dị làm sao. Đây là phút sống “đặc biệt” của anh ấy chăng?

- Đứa nào được nhiều 10 nhất nào?

- Em được năm con 10.

- Em được bốn.

- Em được bốn.

- Còn Tũn, im như thóc thê?

Một đứa nhỏ nhất trong góc nói lí nhí:

- Em được một nhưng mà cô chắm to đùng. Với lại em câu được rất nhiều mực phơi khô đợi anh Quân về!

- Á! Bé tí đã biết nịnh rồi! Nhưng được, cho qua, tối dẫn chị Dương đi câu mực. Anh tha cho. Nha.

Con bé lớn nhất chắc tầm học lớp 8, lớp 9 xị mặt nhìn Dương đang ướm nhẹp, khoác chiếc áo bên ngoài:

- Người yêu anh Quân ạ! Chị ấy chẳng thích đi câu mực đâu mà!

Dương chưa kịp mở lời thanh minh thì ba đứa trẻ con còn lại đã nhao nhao bám lấy Dương

- Thật à! Chị là “vợ” anh Quân à!

- Người yêu anh Quân à?

- Thiệt không vậy?

- Thôi nào! Phượng chạy ào ra kia mua cho chị Dương bộ quần áo! Nhanh!

- Không có rãnh đâu nha! Em còn phải học bài!

Con bé ngúng ngẩy không chịu đi!

- Thôi khỏi! quần áo trên đó gửi về mặc có đến đại học cũng không hết! Phụng vào lấy cho chị đó một bộ đi!

Bà cụ quay sang nói với Quân rồi cảm nhận được con bé không nhúc nhích nạt nhẹ:

- Phụng! Còn không nhanh đi!



Buổi chiều hôm đó, Dương được bọn nhỏ dẫn đi thăm thú đủ nơi, chơi đủ trò, tối về bụng no tròn vì mấy món cơm cà siêu lạ miệng của bà. Cô hầu như lột bỏ hoàn toàn vẻ bất cần ương bướng hàng ngày nhanh chóng hòa nhập với bọn trẻ con.

Bãi biển vắng chỉ vài ba người đi câu mực, ánh đèn le lắt. Dương cầm một con mực lại phía Quân, hí hửng vừa đi vừa chạy lại chỗ anh, ngã bổ nhào nhưng vẫn giơ cao con mực lên trước Quân nhìn cô cười đến nắc cụt cả lên:

- Cười gì mà cười!

- Cô khác so với những gì tôi thấy trên thành phố quá! – Hoàng Quân nhìn Dương bằng một ánh nhìn nhiều thiện cảm.

- Tôi quên mất tôi trên thành phố rồi!

- Thế có định về Hà Nội nữa không?

- Có chứ! Tôi còn có mẹ!

- Và cậu ta nữa...

Dương cười nhẹ, xa xăm:

Cậu ấy ổn rồi! Nhã Thư cũng là lựa chọn tốt! Mẹ nói đúng, không có ai sinh ra dành cho ai cả, chỉ có ai ở bên ai sẽ tốt đẹp và ít tổn thương hơn mà thôi!

- Thế thôi! Hay đừng về nữa! - Hoàng Quân đùa.

- Không! Ở đó có gia đình, có mẹ, có ngôi nhà tôi đã gắn bó mười mấy năm qua, có ba và có tất cả cuộc sống của tôi! Giống như anh nói...

- Ừ! Đó mới là cuộc sống bình thường của cô. Chỉ nên xem những điều giản dị bình yên này là phút dừng chân thôi.

Tiếng mấy đứa nhỏ lại rộn vang trên bãi biển.

- Ừ! Mà những người này là anh cứu à? – Dương hỏi.

- Tôi không vĩ đại và nhân đạo vậy đâu? Là họ cứu tôi!

Dương tròn mắt nhìn: Một bà cụ mù và bốn đứa trẻ con sao?

- Họ cứu anh sao? Bằng cách nào?

- Năm đó tôi đi dẹp nợ cho ba tôi! Bị dàn bẫy, truy nợ dữ lắm. Nhảy tàu xuống biển trốn, bám gỗ vào đây, được họ cứu về. Một tháng ở đây sau đó tự về.

- Ba anh không đi tìm anh sao?

- Đừng hỏi những cái đã biết! Ba tôi không cho phép người của ông chết, họ nhất định phải trở về. Ba tin tôi không chết!

- Đó có phải ba đẻ của anh không? Không yêu anh lắm nhỉ ?

- Có! Nhưng cũng có thể vì ông không yêu mẹ tôi!

- Vậy sao cưới?

- Chính xác là đã từng yêu nhưng sau đó lại phải lòng dì tôi! Dì tôi không chấp nhận đã bỏ đi, kết hôn với người đàn ông khác.

- Cuối cùng thì sao?

- Thì người đàn ông đó khiến dì tôi tự vẫn và ba tôi ra lệnh giết chết người đàn ông đó luôn nhưng cuối cùng chưa kịp ra tay ông ta đã chết rất ngớ ngẩn.

- Cái gì?

- Nhìn này! Đôi tay này cũng nhuốm máu không ít người đấy! Cô sợ không?

Thụy Dương nhìn Quân, nhìn đôi bàn tay anh, rất tự nhiên rùng mình. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cười thoải mái:

- Sau này anh mà đi, cho tôi đi theo với! Tôi thấy mình cũng có tài chém giết hùng hổ lắm.

Quân cười to rồi lại trầm thì:

- Không sợ tôi thật à?

- Sao phải sợ! - Dương phì môi.

- Tôi giết cô!

Quân đẩy mạnh Dương ngã nhoài ra cát. Cát mịn màng bám nhẹ vào gáy vào cổ cô, dịu êm. Họ lặng nhìn nhau trong tư thế đó hồi lâu. Dương thôi cười, nhét miếng mực trên tay vào miệng Quân:

- Ăn đi! Bớt điên một chút cho tôi nhờ!

Có tiếng bé Phượng hắt hơi dài ra hiệu. Cả hai đứng dậy đi về phía bọn trẻ đang nướng mực. Dưới ánh lửa nhá nhem, gương mặt Dương ửng lên, đôi mắt lấp lánh. Quân lặng ngắm cô cười tươi cùng lũ trẻ: Anh đã quen một Thụy Dương thật khác, một Thụy Dương anh sẵn lòng chia sẻ tất cả mà không một chút đề phòng. Cảm giác an tâm đến rất tự nhiên như thế. Những điều này chưa từng có ở Quân ngay cả với Quỳnh Thy. Sự phục tùng vô điều kiện của Thy

khiến Quân luôn có cảm giác cô chỉ để bao bọc và chở che không phải để sẻ chia như thế này.



Tùng khẽ mở mắt sau cái lay nhẹ của Thu. Giọng cô dịu êm, ánh mắt thoáng chút lo lắng:

- Anh vẫn chưa về sao?
- À! Ừ! Em xong rồi à! Anh đưa em về! – Tùng dịu dàng đáp lại.
- Em vẫn phải ở lại với Vũ Huy đã. Anh về trước đi!

Có tiếng bước chân ngày một dồn dập. Tùng ngược lên trước khi Nhã Thu quay lại. Một chút bất ngờ nhưng nhanh chóng dịu lại:

- Bác! Bác về nước bao giờ vậy ạ!
- Ngay khi nhận được điện của cháu...

Nhã Thu ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt mình. Gương mặt ông ấy cho cô một ấn tượng sâu sắc.

- Để cháu giới thiệu. Đây là bác Ngọc, ba Vũ Huy, mới ở nước ngoài về. Còn đây là...

- Dạ! Cháu là Nhã Thu... bạn gái Vũ Huy ạ!

Tim Tùng khựng lại. Anh thấy bàn tay mình rất đột nhiên nắm chặt. Tùng quay lại nhìn Thu, cố tìm ở cô một thoáng rụt rè. Nhưng không, Thu đối diện với câu hỏi đang còn cào, nhúc buốt trong tim Tùng bằng cái nhìn đầy quyết tâm.

- Bạn gái? Chắc hẳn là cô bạn xinh đẹp mà nó đòi mang theo sang bên đó đây hả?

- Dạ! - Nhã Thu trả lời chắc nịch.

- Ừ! Tự tin và xinh xắn! Cũng được đó chứ! – Ông Ngọc gật gù có vẻ hài lòng.

Ông quay sang cười với bà giúp việc đi cùng. Bà nhìn Nhã Thu một lượt, mỉm cười vì vẻ thánh thiện trên gương mặt con bé, rồi nói với ông chủ:

- Nghe nói cậu Huy tỉnh rồi, mình vào xem thử đi ông chủ.
- Ừ! Được. Phải tỉnh chứ! Con trai ta mà.

Tùng đứng lặng nãy giờ không buồn nhúc nhích, lúc này anh đang nghĩ gì chính anh cũng không biết nữa. Đột nhiên, anh nắm tay Thu kéo đi. Bàn tay anh cuộn chặt tay Thu. Thu lướt theo anh... không kháng cự.

- Lên xe đi!
- Anh!
- Anh bảo em lên xe đi!
- Nhưng đi đâu?
- Đi đến nơi cần đi! Nhanh nào!

Chiếc vespa cổ lại phành phạch giữa phố, âm thanh quen thuộc của nó bỗng khiến Nhã Thư bình tâm lại. Hình như bên Tùng cô luôn được bình tâm như thế. Cái cảm giác gió mơn man nhẹ nhàng trên tóc được cảm nhận thật rõ rệt. Nhã Thư rất tự nhiên đưa tay cho vào túi áo Tùng như hôm nào, ấm áp hơn thật nhiều. Cô tựa khẽ vào lưng anh ngủ quên lúc nào không hay. Hai ngày rồi Thư hầu như không được chớp mắt.

“Có thể ở lại bên anh được không? Có thể cứ sống bình thường giản dị bên anh được không? Tại sao cứ phải chạy theo những điều mà biết chắc sẽ làm em đau. Biết chắc sẽ làm em tổn thương hả Thư?” Hơn lúc nào hết Tùng muốn nói với Thư rằng anh yêu cô, yêu thật tâm và không muốn trốn chạy tình cảm của mình nữa. Giây phút cô đứng trước ba Huy và nói cô là bạn gái Huy, cô sẽ cùng Huy sang Mỹ, giây phút đó Tùng hiểu anh yêu cô. Yêu và muốn được ở bên không phải thay thế, không phải muốn bảo vệ, không phải muốn che chở, đơn giản chỉ là cảm giác yêu mà thôi. Nhã Thư đang tựa lên vai anh nhưng trái tim cô có hiểu những nhịp đập trái tim anh lúc này?

- Đây là đâu thế?
- Là nơi lẽ ra anh đã đưa em đến từ lần trước.
- Đẹp quá!

- Đây là nhà của mẹ anh. Bà muốn sau này anh lấy vợ sẽ về đây ở. Đó là nguyện ước mà từ ngày theo ba anh bà không thực hiện được. Bà thích hoa vì thế ở đây mùa nào cũng có đủ thứ hoa.

- Đẹp quá! Vậy mẹ anh có về thăm không?
- Không! Mẹ anh mất rồi!
- Em xin lỗi.

Nhã Thư lướt nhẹ nơi khu vườn đầy những bông hoa nhỏ màu tím mát. Mái tóc ngắn đã kịp dài ra để ôm lấy gương mặt xinh xắn. Chiếc quần jean và áo trắng không làm mất đi vẻ thiên thần trên gương mặt Thư. Cô nhẩn nha giữa khu vườn nhỏ và lắng cất tiếng hát êm dịu.

- “Đây là cỏ non rất mềm
- Đây là mùa xuân rất hiền
- Đây là hoa rất thơm,

Này là giọt sương trĩu nặng
Hạt ngọc trên lá cỏ
Trên bông tâm xuân trước hiên nhà...”

Hoàng Tùng bước chậm chậm vào khu vườn nhỏ, nhẹ nhàng hát cùng cô:

“Vì em đã biết anh chiều qua
Người em vẫn thấy khi nằm mơ
Người vừa hiền khô dễ thương
Lại vừa đẹp trai nhất vùng
Đến theo cùng hoa cỏ mùa xuân
Và mùa xuân biết em, biết em...
Đã mang một mối tình...”

Khung cảnh nên thơ như giữa cõi mộng. Tùng ngắt mộ bông hoa mảnh đặt lên mái tóc Thu:

- Thu à! Em nhất định phải cùng Huy sao?

- Cuộc sống của em không phải như vậy đâu! Không phải bon chen, không phải giành giật. Cuộc sống của em là nhẹ nhàng cùng những điều bình dị như thế này thôi. Hiểu không?

- Anh...

Tùng đưa tay nắm chặt lấy cánh tay Thu.

- Đừng như thế được không? Em không yêu Huy nhiều đến vậy đâu! Nếu Thụy Dương buông tay em cũng sẽ không ngoan cố như vậy! Đúng không? Thu à! Nghe anh từ bỏ ý định đó đi!

- Em muốn về nhà!

- Vũ Huy không yêu em! Em làm sao vậy! Em cứ mãi miết chạy theo một người không cần mình để rồi được gì?

- Anh ấy yêu em! Em nhất định sẽ giành lại anh ấy!

- Không! Cậu ấy chưa từng yêu em! Lúc trước thích em vì em giống người yêu cũ đã bỏ rơi cậu ấy, chủ nhân của Bông Xù ấy! Sau đó là nhận ra chưa từng thích em? Chỉ là thương em và thương chính bản thân mình.

- Thôi đi! Em không nghe! Em không muốn nghe nữa. Anh đi đi! Đi đi.

Nói rồi Thu òa chạy, nước mắt lã chã rơi. Em không cần biết, không cần biết, em chỉ cần biết anh là người đầu tiên và duy nhất làm tim em đập mạnh đến thế. Là người duy nhất cho em động lực phải dành bằng được với Thụy Dương, là người duy nhất em sẵn sàng theo đến cùng trời cuối đất này.



Bà Ái Lê uể oải nhìn đồng tài liệu trên bàn. Sắp sinh nhật lần thứ 18 của Nhã Thu, cũng là lúc di chúc được công bố, nhiều biến cố sẽ xảy ra. Liệu rằng bà và Thụy Dương sẽ đi đâu về đâu. Nhưng chính lúc này bà Lê lại thấy lòng bình thản đến lạ lùng. Tranh giành hay đấu đá bà đều không cần nữa. Nhã Thu là đứa có hiếu, bà tin con bé sẽ không bỏ rơi bà và Thụy Dương. Đến lúc này bà chỉ mong một cuộc sống yên ổn. Hai đứa sẽ vào đại học và đi theo con đường mà mình đã chọn. Có tiếng chuông điện thoại khiến bà giật mình.

- Alo... Mẹ à!

- Ủ! Nhã Thu có chuyện gì không con?

- Con có chuyện cần nói với mẹ! Con qua công ty được không

- Tất nhiên là được! Mặc thêm áo khoác nhé! Mẹ đợi!

Bà đặt điện thoại xuống: Có chuyện gì mà con bé vội vàng thế nhỉ?

Nhã Thu ngồi trước mặt bà Ái Lê, nghiêm túc khác hẳn ngày thường. Trông con bé gầy rạc đi thấy rõ, bà biết Nhã Thu đã yêu thật rồi.

- Con có vẻ mệt! Mẹ nghe nói Vũ Huy đã tỉnh rồi!

- Vâng! Tỉnh rồi ạ!

- Ủ! Chúc mừng con gái!

Mẹ! Con muốn đi du học!

Bà Lê đặt chiếc cốc mạnh xuống bàn, những giọt trà sóng sánh ra bàn.

- Du học

- Vâng!

- Nhưng mà...

- Con lớn rồi mà mẹ! Con sẽ tự lo được cho mình! Chẳng phải đó cũng là mong ước của ba sao? Chỉ là con đi sớm hơn một chút thôi à.

Bà Lê lặng lẽ nhìn đứa con gái bé bỏng mà bà rất yêu thương.

- Mẹ biết đó không phải lí do! Mẹ cần một lí do khác cướp mất con khỏi mẹ! Được chứ?

- Vũ Huy sẽ về Mỹ cùng ba, vì thế...

- Con gái à! Yêu thương này có thể chỉ là bông bột nhất thời, con không thể vì thứ tình cảm mong manh đó mà chạy theo người ta được. Hiểu không?

- Con là đi du học mà mẹ! Con không chạy theo ai cả?

- Nếu mẹ nhất quyết muốn con ở lại bên mẹ!

Nhã Thư hơi nhú mày rồi bám chặt tay vào vạt áo:

- Con quyết định rồi mẹ ạ! Con muốn bên cạnh cậu ấy lúc này! Cậu ấy cần con!

Bà Lê nhìn đứa con gái của mình trong thoáng chốc, một chút bất ngờ được giấu đi, bà dịu giọng.

- Thật không? Người Vũ Huy cần có chắc là con không? Thư! Đừng vậy nữa! Con xinh đẹp và dễ thương, con sẽ...

- Mẹ cũng yêu ba đến quên hết mọi thứ trên đời đúng không? Mẹ hiểu con lúc này mà.

- Thư...

- Con về đây ạ! Con quyết định rồi! Mong mẹ ủng hộ! Có lẽ ba Vũ Huy sẽ hẹn gặp mẹ! Mẹ yên tâm, bác ấy rất tốt.

Nhã Thư đứng dậy, bước ra cửa.

- Thư!

Cô không quay lại nhưng bất động nhìn về xa xăm, cô biết bà đang sốc. Từ đầu đến cuối trong mắt bà cô vẫn là đứa con ngoan ngoãn chỉ biết nghe lời và khuất phục. Bà sẽ không hiểu hết được những ngổn ngang trong lòng cô lúc này. Sẽ không hiểu hết những yêu thương đã vỡ nát từ giây phút cầm cuốn nhật kí của mẹ cô trong tay.

- Nếu một ngày, Vũ Huy nhớ ra tất cả thì sao?

Giọng bà Lê vang lên phía sau. Thư khựng lại. Tay bám vào nút cửa buồng thông. Không phải cô không biết chỉ là không muốn nghe, không muốn ai nhắc đề buộc cô phải nghĩ. Nhã Thư thêm lăm cảm giác này, cảm giác có anh mỗi ngày, cảm giác được chăm sóc anh, được nắm chặt lấy bàn tay anh mỗi sáng, mỗi chiều, được nhìn anh ngủ, bình yên và dịu nhẹ! Thư biết mình đang bước vào một cuộc sống khác, phải rất khác. Cuộc sống đó do cô chọn, đầy khó khăn và luôn có nguy cơ chống lại cô bất cứ lúc nào. Nhưng Nhã Thư cam tâm tình nguyện, chấp nhận vô điều kiện. Cô đã mất anh đủ lâu để nhận ra vị trí của anh quan trọng như thế nào trong cô. Mặc kệ! Mặc kệ hết!

- Không! Mẹ yên tâm! Ngày đấy sẽ không đến đâu.

Bà Ái Lê ngồi sụp xuống ghế sau cái sập cửa đánh sầm của Thư. Rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu đây! Chính bà cũng không biết nữa! Quá khứ, hiện tại rồi tương lai, bà không kiểm soát được nữa rồi. Đưa tay chạm khẽ lên khung hình trên bàn, bà trầm tư:

- Tôi biết làm thế nào để trọn lời hứa với ông đây! Lớn rồi! Lớn hết rồi! Tôi thấy mệt quá rồi!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, bà Ái Lê chau mày, dự cảm một điều chẳng lành. Bao nhiêu năm nay bà vẫn tin vào cảm giác của mình đến tuyệt đối.

- Alo, tôi Ái Lê xin nghe!

- Ô! Vẫn giọng nói này! Nhớ quá! Hi vọng em còn nhớ anh, Lê “vại” nhỉ?

Bà Lê buông chiếc điện thoại trong tay đáp mạnh xuống mặt bàn. Tiếng alo vẫn vang lên đều đều cho đến khi tắt hẳn.

- Một lát nữa, anh sẽ gọi lại! Không phải vì em mà vì con gái em!

Sự choáng váng khiến bà hoàn toàn mất thăng bằng, ngồi phịch xuống ghế. Cái giọng điệu quen thuộc ấy làm sao mà lẫn được. Gần 19 năm qua bà ghê tởm giọng nói đó biết chừng nào, căm hận con người đó biết chừng nào. Tại sao hôm nay lại tìm lại? Tại sao lại có số điện thoại của bà? Có phải người đó đã truy tìm bà bao nhiêu năm nay? Không! Chính hắn đã bỏ rơi bà khi con bà còn đỏ hỏn. Chính hắn đã để lại cho bà thêm một cục nợ một gánh nặng để tìm đường “thoát ly”. Bao nhiêu năm sau bà vẫn hận hắn, hận đến tím ruột bầm gan, hận cả bản thân mình vì yêu phải một kẻ sở Khanh vô trách nhiệm, hận cả đứa con gái mình đã sinh ra để chất chồng lên vai bà bao nhiêu là gánh nặng. Vậy mà giờ hắn xuất hiện, cái giọng xác xược kia bao nhiêu năm có biến thành gió thành cát bà vẫn nghe được, vẫn nhận ra được.

“Không vì bà, vì con gái bà” Là sao? Bà Lê không hiểu. Thật lòng không hiểu. Ông ta định mang Thụy Dương đi ư? Đi đâu? Ông ta chẳng phải đã từ bỏ nó như một quả bóng bên đường đá văng đi sao. Không! Không được! Dù Thụy Dương là ung thai, là gánh nặng, là đồ vứt đi thì nó vẫn là con bà, là đứa con bà đã đau đớn sinh ra, đau đớn nuôi lớn, và đau đớn nhìn nó từng ngày lớn lên chạm khắc nỗi tủi nhục vào tim bà bao nhiêu năm qua. Không được. Ông ta có quyền gì với Thụy Dương. Không có quyền gì hết.



Tùng ngồi lọt thỏm trong quày pha chế, Bông Xù nằm ngay giữa quán. Nó ngược mắt nhìn anh rên ư ử. Quán vẫn treo biển close. Mấy hôm nay không khí ở đây âm ỉm quá. Có lẽ Bông Xù cũng biết thân biết phận chẳng dám kêu to. Cánh cửa mở ra, Bông Xù vẫy đuôi mừng rỡ, liếm liếm vào chân Thư. Cô ngồi xuống xoa nhẹ lên bộ lông mượt của nó rồi đi cũng ngược lên nhìn Tùng chậm chậm. Cái dáng ngồi lặng buồn của anh như xát muối vào trái tim Thư. Cô kéo chiếc ghế cao, ngồi đối diện anh.

- Anh!

- Làm một chút cừn không?

- Cừn? Nướng mực hay nướng cá!

Thư hơi cười nhẹ! Tùng cũng quay lại nhìn cô. Trong tích tắc chạm khẽ vào ánh mắt cười loáng buồn ấy. Anh nhớ chứ, vẫn nhớ ngày hôm ấy con bé dở hơi đến tìm anh đòi còn trong khi còn chưa biết đến nó đáng hay chất.

- Lại kia đi! Anh pha cho em một cốc cacao.

- Anh để em làm cho. Anh cũng một cốc nhé!

- Thôi! Để anh! Em mệt nhiều rồi!

- Lâu rồi em chưa được pha cacao, nhớ nghe ghê! Có khi sau phải xin anh làm phục vụ lại.

- Chỉ sợ cái quán này chẳng giữ được em ở lại thôi

Thư khựng lại trong thoáng chốc. Cô cúi đầu không nhìn anh. Tùng chớp nhẹ mắt rồi đứng dậy, ném chiếc khăn lại trên bàn, đi lại chiếc ghế đối diện:

- Thôi! Em làm đi!

Tùng lặng lẽ nhìn Nhã Thư. Anh không hiểu cô. Đúng! Đến lúc này vẫn không hiểu. Người con gái kia vì lí do gì mà sẵn sàng hy sinh tất cả để chạy theo một cuộc sống đầy rẫy khó khăn đang đợi cô phía trước. Tùng đã từng nghĩ rằng tình cảm với Vũ Huy chỉ như một cơn gió thoảng qua, chưa đủ thỏa mãn mà buộc phải dừng lại nên cuộn phong bùng nổ. Đã nghĩ rằng vì hận Thụy Dương cướp khỏi tay mình nên mới cố gắng bằng mọi cách có được Huy. Nhưng hình như anh nhầm rồi, nhầm thật rồi. Cái gương mặt xinh đẹp đượm buồn kia, cái gương mặt hóc hác vì lo lắng và mệt mỏi kia có lẽ bởi một điều khác Nhã Thư cũng yêu, yêu mãnh liệt như bất kì ai. Trái tim yếu đuối vụng về giành lấy tình yêu của mình đầy hoảng loạn, chới với. Tùng nhìn cốc cacao trên bàn, đột nhiên thấy thương cô đến lạ.

- Em chắc chắn về quyết định của mình chứ Thư?

Những giọt cacao sóng sánh, run rẩy tung ra trên bàn. Thư im lặng, cúi đầu, ngồi phịch xuống chiếc ghế salon.

- Anh à! Có thể đừng hỏi em về điều này nữa được không?

- Ừ! Không hỏi thì không hỏi ! Thế tìm anh có việc gì không?

- Từ bao giờ em tìm anh phải có chuyện mới được vậy? Em đến đòi lương mấy hôm làm phục vụ đó!

Tùng nhìn cô cười.

- Có lẽ anh sẽ đóng cửa quán!

- Tại sao?

- Anh sẽ về lại căn nhà của mẹ! Hình như chạy trốn thật xa về đến Hà Nội rồi cũng chưa thấy thật sự bình yên. Anh muốn về đó!

- Nhưng...

- Em bước chân vào một con đường vắng và hơn còn anh lại lựa chọn một nơi bình yên hơn nữa. Kể ra em mạnh mẽ hơn anh. Anh chỉ giỏi chạy trốn.

Tùng đưa tay khuấy nhẹ chiếc thìa inox trong cốc cacao đang đặt trên bàn. Hình như anh sợ đối diện với Thư lúc này. Nước mắt Thư bắt đầu rơi lã chã hai bàn tay xiết chặt lấy nhau.

- Em cũng sợ! Rất sợ! Sợ mình đã sai! Sợ mình không đủ sức vượt qua! Sợ mình đã quen được chiều chuộng! Sợ... một ngày Vũ Huy nhớ ra tất cả! Cậu ấy sẽ hận, sẽ căm ghét, sẽ bỏ rơi em. Thật sự rất sợ!

Tùng vẫn không ngược lên, tay anh khựng lại, không khuấy nữa, tiếng chạm khô khốc vào thành cốc cũng không còn nữa, chỉ còn tiếng nước nở đau lòng của Thư.

- Nín đi! Không được khóc.

Tùng nói to:

- Em lớn rồi! Không ai bao bọc em mãi được cả! Em quyết định và tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình! Thấy không? Cả Thụy Dương cũng buông tay để em đến bên Vũ Huy! Nếu sợ, em có thể không làm! Thụy Dương cũng tổn thương nhiều lắm, em biết không? Em tưởng vì sợ em ư? Chỉ vì cô ấy muốn tất cả mọi người không khổ thêm nữa thôi! Nếu sợ, em trả lại vị trí ấy cho Thụy Dương đi! Em làm được không?

- Không! Em nhất định sẽ ở bên cậu ấy, chăm sóc cậu ấy! Em mặc kệ! Mặc kệ hết!

Nhã Thư đứng bật dậy, đối diện với anh, nước mắt chan hòa trên má. Anh nhìn cô một hồi, trong cái ngưng lặng của thời gian, trong cái cô đọng của không gian. Trong anh lúc này chỉ còn trong veo những giọt nước mắt của cô, cửa vào tim, vỡ òa. Mông lung và hoang hoải đến tận cùng. Anh đưa tay vòng qua vai cô, ôm nhẹ cô vào lòng. Hơi thở dịu dàng phả nhẹ vào gáy, Tùng “thèm” được bảo vệ, được che chở, được yêu thương người con gái này biết bao nhiêu.

- Ừ! Anh biết! Em sẽ không bỏ cuộc! Vậy thì mạnh mẽ lên! Giữ lấy những gì của mình! Hiểu không?

Tùng thì thâm vào tai Thư, vòng tay anh siết chặt hơn một chút, hơi ấm từ anh hình như khiến Thư bình tâm ít nhiều. Cô tựa đầu vào ngực anh, hơi thở đã thôi hắt mạnh, tiếng nấc nghẹn ngào dịu đi phần nào.

- Sau này, nếu có thời gian nhất định em sẽ về nhà hoa thăm anh. Cảm ơn anh đã ở bên em suốt thời gian qua khi em gần như mất đi tất cả.

- Không cần hứa! Hứa rồi không thực hiện được sẽ phải áy náy. Anh không đợi ai cả. Anh chỉ cố đợi xem định mệnh sẽ đưa anh đi về đâu thôi.

Tùng vừa pha lại cho Thư ly cacao nóng khác vừa dịu dàng nói.

- Là sao ạ?

- Trước đây cũng có một người con gái đến đây cũng thích uống cacao nóng, cô ấy dịu dàng như một làn gió, cũng mãnh liệt và đam mê lắm, nhất là khi nhảy và... yêu.

- Một chút giống em nhỉ?

Ừ! Anh nhận ra một điều rằng, càng những cô gái yêu đuối và nhạy cảm khi yêu lại càng... theo một nghĩa rất nổi loạn. Hoặ người ta đã quen với hình ảnh dịu dàng thường ngày nên thấy hành động yêu của những cô gái ấy không thể hiểu nổi!

- Rồi chị ấy đi đâu rồi anh?

- Đi theo tiếng gọi của đam mê! Trở thành một dancer

- Thế còn tình yêu?

- Cát vào đây này!

Tùng đặt tay lên tim mình.

- Tình yêu còn thuộc về cảm giác nữa, là cảm giác liệu có ở bên nhau được hay không? Bọn anh có cảm giác rằng không thể ở bên nhau được. Đến như một giấc mơ cũng đi như một giấc mơ. Anh không ngăn cản cũng không đợi! Anh tin nếu định mệnh thuộc về nhau sẽ cứ là của nhau thôi. Bằng cách này hay cách khác. Còn nếu không...

Tùng đặt cốc cacao xuống bàn, nhìn Thư cười nhẹ.

- Anh cảm giác hộ em xem em với Vũ Huy có ở bên nhau được không kia?

Tùng cười nhẹ, lườm Thư rồi trầm ngâm.

- Thật ra, ngay từ đầu em đã là người hợp với Huy hơn. Tính nó ưa nhẹ nhàng, dịu dàng. Một thằng con trai bốc đồng và hay hành động theo cá tính như nó... nên...

- Nhưng người anh ấy chọn lại là Thụy Dương?

- Tình yêu có những lí lẽ không ai hiểu được, dù lí lẽ của nó thường dẫn đến rất nhiều nước mắt, nỗi đau và tổn thương, nhóc ạ!

Có tiếng vỗ tay mạnh dần, có tiếng Bông Xù sữa mạnh liên hồi. Hoàng Quân bước vào với gương mặt không thể hiện nhiều tình cảm:

- Chà, cậu em trai tôi dạo này triết lý ghê nhỉ ? Có vẻ đã trưởng thành hơn nhiều nhưng vẫn còn tư tưởng đàn bà ghê gớm!

Tùng đẩy Thư lùi về sau lưng mình. Anh lên tiếng chậm nhưng rõ ràng:

- Anh đến đây làm gì?

Hoàng Quân bỏ tay vào túi quần, im lặng nhìn Tùng một lát:

- Mà sợ anh hai mà đến mức phải giấu con bé đi sao? Yên tâm, anh hai không giành của mà đâu! Cũng không có nhả húng.

- Anh về đi! Đừng lảng vảng xung quanh cuộc sống của tôi nữa. Về nói với ba rằng: Tôi sẽ không bao giờ quay về đó đâu.

- Nếu ba muốn bắt mà về đã bắt từ lâu rồi. Chẳng qua người của ba đi khi ba chưa cho phép, hoặc tự tìm đường về hoặc... chết thôi!

- Anh có thể giết tôi, tùy!

- Mà vẫn vậy! Miệng rất khí phách nhưng đến yêu một đứa con gái cũng không dám nói! Mà không sợ ba, sao hết lần này đến lần khác không dám công khai yêu đứa nào hết vậy. Nhóc!

Hoàng Quân cười nhẹ, tiến lại gần cậu em trai, đưa tay nghịch nghịch cổ áo Tùng. Tùng nhìn sâu vào mắt Quân, tay nắm chặt tay Thư ở phía sau nói rất khẽ:

- Bởi vì tôi thà chết cũng không muốn họ bước chân vào thế giới của gia đình mình để rồi cả đời đau khổ như mẹ cả rồi mẹ tôi. Hay anh muốn tôi đem cô ấy giấu kín trong một ngôi nhà và cả đời sống trong cô đơn như cách anh đã làm với Quỳnh Thy.

Tay Quân khựng lại trên cổ áo Tùng, ánh mắt hơi chùng xuống nhưng nhanh như cắt lại ngẩng lên, ngạo nghễ cười:

Ba sắp về Việt Nam đó! Nếu muốn, có thể trốn đi đó, tùy mà. Nhưng tao nghĩ cũng đến lúc mà phải về rồi! Ba không để mất đứa con ba yêu nhất đâu.

Hoàng Quân quay đi, lờ mắt nhìn Bông Xù rồi bước ra cửa:

- Khoan đã!... Đừng nói gì về Thư, được không?

- Tao chưa tàn nhẫn được như ba đâu!

Nói rồi, anh giơ tay qua đầu, vẫy chào bước tiếp ra cổng. Tùng nhìn theo bóng Quân qua lớp cửa kính. Bỗng thèm được như ngày bé của 10 năm trước vẫn đu tay nơi những cơ bắp cuộn cuộn của anh hai cười như nắc nẻ. Khi đó Tùng chỉ 8 tuổi, Quân 16 và bên cạnh họ còn có hai bà mẹ giấu nỗi đau vào tình yêu thương con vô bờ bến. Giờ thì khác, khác quá rồi. Nhã Thư không hiểu hết những gì vừa chứng kiến nhưng cô cảm nhận rõ sự bảo vệ đến tột cùng mà Hoàng Tùng muốn dành cho cô, rất rõ rệt. Nhã Thư nhìn anh trong thoáng chốc thấy lòng đột nhiên se lại.

- Làm em sợ ư?

Tùng quay lại khi Quân đã đi hẳn, anh dịu dàng chạm tay lên tóc Thư hỏi nhẹ.

- Không! Chỉ là em thấy... À không! Có lẽ em phải vào bệnh viện với Vũ Huy, ngày mai chắc ba anh ấy sẽ đến nhà em!

- Nhanh thế sao?
- Vâng! Vũ Huy cần được đưa sang nước ngoài sớm để điều trị tiếp. Đang hoàn tất thủ tục rồi ạ.

Tùng im lặng một hồi rồi nhìn Thư, cười:

- Để anh đèo em đi.



Nhã Thư và Hoàng Tùng đến bệnh viện khi trời đã chạng tối. Thụy Dương đứng một mình trước cửa phòng bệnh của Huy. Cô dựa lưng vào tường, không khóc chỉ có dáng đứng cô đơn đến tận cùng. Mắt cô hoang hoải nhìn xuống bên dưới hành lang.

- Sao chị không vào trong?

Nhã Thư hỏi bằng giọng buồn buồn, không gay gắt cũng không dịu dàng. Cô nhìn thẳng vào Thụy Dương, lòng đột nhiên trào lên một niềm thương cảm ngỡ đã bỏ quên.

- Không biết!

Câu trả lời của Dương khiến cả Tùng và Thư đều ngỡ ngàng. Thư thở dài rồi nói bằng giọng đã nhẹ nhàng hơn nhiều:

- Chị vào trong đi! Chỉ cần đừng nói thật chị là ai. Vì vị trí của chị em đã nhận thay rồi! Việc chăm sóc Huy về sau em cũng sẽ làm thay chị. Cậu ấy... không còn nhớ ai trong chúng tất cả. Dù là em hay chị! Mong chị hãy vì sức khỏe của cậu ấy mà đừng kích động.

- Nhận thay rồi ư?... Vậy cũng tốt!

Thụy Dương không cười cũng không thể hiện cảm xúc gì cả. Ánh mắt vẫn hoang hoải nơi vườn hoa bệnh viện phía tiền sảnh.

- Vậy thì để cậu ấy mất trí lâu thật lâu đi hoặc không bao giờ tỉnh dậy cũng được. Sẽ bớt đau hơn.

Nhã Thư nhìn Thụy Dương, nhìn nét hao gầy trên gương mặt kia, nhìn nỗi đau ẩn sâu trong đáy mắt kia. Nước mắt cô sóng sánh trong bờ mi. Mím chặt môi rồi đột nhiên lên tiếng:

- Chị vào trong đi! Có lẽ trong sâu thẳm trái tim Huy vẫn còn đợi chờ chị! Nếu cậu ấy nhận ra, em sẽ... rời xa!

Nhã Thư buông những lời cuối cùng nặng nề lắm. Lúc này đây chính cô cũng không biết mình đang làm gì nữa. Trái tim trong lồng ngực kia ích kỉ lắm

nhưng nhìn Thụy Dương bỗng thấy mọi thứ đóng băng lại, nghe vỡ òa tất cả. Để cho duyên phận và ông trời định đoạt chẳng Thụy Dương ngược lên nhìn Thư. Hai ánh mắt chạm nhau trong khoảnh khắc, không hận thù cũng chẳng yêu thương, có chăng chỉ hoang hoải một nỗi đau dài đến vô cùng.

- Không cần thiết!

Thụy Dương nói rồi cho tay vào túi quần, bước đi, từng bước chậm, rất chậm lướt qua chỗ của Thư và Tùng.

- Thụy Dương...

Tiếng gọi của Thư khiến bước chân cô dừng lại nhưng vẫn không nhìn lại. Mắt vẫn nhìn thẳng về hành lang dài phía trước:

- Xin lỗi...

Âm sắc của lời xin lỗi bung ra như chèn ứ ở cổ họng đã lâu lắm rồi! Thụy Dương thờ dài, im lặng rồi tiếp tục những bước đi chệnh vênh đến vô cùng. Lòng cô lúc này cũng chệnh vênh lắm.



Nào ăn thêm một chút cháo nhé! Em sẽ kể chuyện cho anh nghe. Hôm nay anh Tùng kể về một cô gái thú vị lắm.

Nhã Thư dịu dàng đưa muỗng cháo lên sát miệng Huy, cười tươi rói nhìn anh. Vũ Huy ngoan ngoãn có gắng nuốt từng muỗng cháo, nhìn Thư cười hiền lành. Mỗi ngày Thư đều kể cho anh nghe về mọi người, về những thứ anh đã quên về mấy tháng nay, về trường học về chuyến đi nước ngoài dự định sắp tới của anh. Vũ Huy đã quên tất cả, quên hết những điều anh được biết từ một năm lại đây, nghĩa là trong khoảng kí ức của anh không có Thư và cả... Dương.

- Nào! Để tớ mở cửa sổ!

Nhã Thư mở tung rèm cửa, ánh sáng bên ngoài dịu dàng chiếu vào khiến Vũ Huy hơi chớp mắt. Cô ngồi xuống bên anh và bắt đầu hát, một bài hát tiếng Trung nổi tiếng:

*“Chàng là gió, em là hạt cát
Quấn quýt nhau phiêu bạt chân trời
Ngàn lời muốn nói cùng người
Men tình ngây ngất muôn lời hát ca
Như hồ điệp bay xa nhẹ bỗng
Quên muện phiền vào mộng thiên thu*

Tình chàng như gió hát ru
 Cuốn tung từng chút bụi mù xa xưa
 Dặm dò mãi say xưa không dứt
 Ý trong tim mãi chúc phúc nhau
 Mây trôi từng áng đa sầu
 Biển người rộng lớn nơi đâu có chàng
 Em bay khắp mê man men gió
 Đến phương xa nơi có tình yêu
 Kề vai cùng ngắm ráng chiều
 Bên nhau quán quýt xây lầu hằng mơ”

Vũ Huy lặng nhìn cô say sưa hát, dịu dàng nhìn anh, ánh sáng như rạng rỡ xung quanh cô. Anh khẽ cựa mình đặt nhẹ tay lên tay cô. Mím cười nhìn cô... Nước mắt Nhã Thư trong veo rơi xuống ta anh. Vỡ òa.

- Bao giờ thì anh sẽ nói chuyện với em! Em cần anh nói chuyện với em! Đừng im lặng nữa được không? Sao anh cứ im lặng hoài vậy! Anh có chấp nhận em không? Phải nói chứ! Hay căm ghét em! Cũng phải nói cho cho em biết với chứ!

- Ừ! Em đáng ghét, ích kỷ, nhưng em yêu anh, yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời. Buông tay anh ra, em không làm được, không làm được. Nhưng, Huy à, chỉ cần anh nói chuyện thôi, chỉ cần anh khỏe lại thôi, anh bảo em làm gì cũng được. Bảo em cút đi cũng được.

Nhã Thư lật đặt đứng dậy, ào chạy ra khỏi phòng. Cô đưa tay đẩy mạnh cánh cửa.

- Thư!

Nước mắt Nhã Thư như không chảy được nữa. Mọi thứ như đóng băng lại trong khoảnh khắc ấy. Gió từ cửa sổ như cũng không thổi nữa. Nhã Thư tay đưa lên miệng, cắn mạnh vào tay để xem mình liệu có mơ.

Nhã Thư chậm chậm quay lại nhìn Huy. Miệng anh mấp máy:

- Nhã Thư!

Cô ào đến bên anh. Ôm chặt lấy anh, khóc nức lên.

- Anh Huy! Anh nói rồi! Nói được rồi!... Không được! Phải đi gọi bác sĩ. Bác sĩ... Đúng rồi.

- Khoan đã.

Vũ Huy nói nhẹ. Cậu đưa tay đặt lên mái tóc Thư đang gục trên ngực mình... vuốt nhẹ! Cảm giác này như đã rất thân quen rồi. Lòng Vũ Huy đã mặc định cô gái này là người yêu anh, quá khứ, hiện tại và cả tương lai nữa.

- Khỏe lại rồi! Anh khỏe lại rồi! Anh nói được rồi! Cảm ơn... Cảm ơn anh!

Vũ Huy dụi dàng lau nhẹ những giọt nước mắt trên má Thu.

- Đã vất vả nhiều quá rồi! Xin lỗi Thu! Em khổ nhiều quá rồi!

Không khổ! Chỉ cần anh khỏi bệnh, em sẽ chịu đựng được hết! Nhất định thế!

Nhã Thu bật đứng dậy, nói nhanh. Vũ Huy di mạnh chân định đứng lên mới sực nhớ là mình không đứng lên được nữa. Anh cười buồn:

- Liệu chân của anh... có lành lại không? Làm khổ em nhiều quá!

Thu cầm lấy tay Huy đặt vào tim mình.

- Nếu không được khổ vì anh, trái tim này sẽ chết đấy! Nó thuộc về anh rồi! Chúng mình... yêu nhau mà! Em can tâm! Can tâm làm tất cả vì anh.

- Không được nói đến từ “chết”. Anh trải qua một lần rồi! Kinh khủng hơn em nghĩ rất nhiều! Không được nhắc đến, chỉ nhắc đến từ “yêu” thôi. Hiểu không?

Vũ Huy lại cười, vẫn nụ cười lém lỉnh tỏa nắng như xưa chỉ có điều hình như thâm trầm hơn một chút.

- Ừ! Không nhắc! Không nhắc đến quá khứ nữa! Nhắc đến hiện tại và tương lai thôi!

Vũ Huy mở rộng hai cánh tay. Nhã Thu khép mình, áp má vào ngực anh.

- Ừ! Không cần biết quá khứ thế nào! Chỉ cần biết hiện tại và tương lai thôi! Chỉ cần biết anh luôn ở đây, bên em và yêu em hết lòng như thế này là đủ rồi!

Nước mắt Nhã Thu lại rơi, ướt chiếc áo bệnh nhân của Huy. Khóc cho niềm hạnh phúc mong manh vo tròn này. Càng căng đầy càng dễ tan biến. Thu sợ. Rất sợ. Cô nép sát hơn vào ngực anh. “Ừ, quên hết đi quá khứ, quên hết”.



Thụy Dương bấm chuyển kênh liên tục trên cái tivi. Cô cũng chả hiểu cô định làm gì và muốn làm gì nữa. Định lên phòng nhưng lại sợ cảm giác một mình, sợ cái không gian tù túng bí bách đó. Bà Ái Lê từ trên nhà đi xuống, nhìn Thụy Dương thờ dài rồi bước đến ngồi đối diện cô.

- Con đi đâu cả hai hôm nay cũng không báo một tiếng?

- Mẹ không cần quan tâm đến con đâu.

Nói rồi cô đứng dậy, bỏ tay vào túi quần định đi lên nhà.

- Ngồi đó đã! Nhã Thư sắp về.

- Việc Nhã Thư sắp về từ bao giờ liên quan đến con vậy?

Bà Lê nén tiếng thở dài chảy ngược vào trong. Giá như có hai Vũ Huy trên đời chắc hẳn bà sẽ giành giật đứa còn lại cho Thụy Dương. Dù sao nó cũng là đứa con bà dứt ruột đẻ ra. Nhưng nó can trường và bản lĩnh hơn Thư, nó sẽ vượt qua dễ dàng hơn nhiều. Bà luôn tin vậy.

- Chuyện hai đứa nó sắp bay. Có liên quan chứ?

Thụy Dương bóp chặt tay. Hai mắt mờ đi nhìn những bậc cầu thang trước mặt. Đã đi rồi ư? Sao lại thế? Sao lại nhanh thế được? Không! Không tin! Không thể nào!

Có tiếng Nhã Thư bước vào, chào mẹ khe khẽ, hình như có cả tiếng một người đàn ông nào đó. Thụy Dương không quan tâm được nữa. Mặc kệ tất cả, cô bước những bước chới với về phòng mình. Không còn nghe được gì. Không còn cảm nhận được gì nữa.

- Mẹ! Đây là ba Vũ Huy!

Bà Lê không quay lại nhìn, mắt vẫn mãi miết theo bước chân Thụy Dương.

- Con quên luật lệ của nhà này rồi à? Không được dẫn đàn ông con trai vào nhà này!

- Mẹ! Bác ấy vì không gọi được cho mẹ nên đến hẹn gặp mà! Vội lại sắp tới Vũ Huy cũng đến mà! Con trai cũng có sao đâu mẹ!

- Xin lỗi! Tôi đến đường đột!

Có tiếng cười ri rỉ trong cuống họng người đàn ông lạ mặt. Bà Lê gần như không tin vào tai mình nữa. Tim bà xóc mạnh. Bà quay phắt lại nhìn người đàn ông trước mặt mình rồi ngồi phịch xuống ghế:

- Ra ngoài! Cút ra ngoài! Ra ngoài ngay cho tôi.

Bà thở gấp rồi ôm lấy ngực hỗn hển. Nhã Thư hoảng hốt đỡ lấy bà:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ sao vậy! Mẹ ơi!

- Ra ngoài! Cút đi! Đưa ông ta ra ngoài! Ngay lập tức!

Ông Ngọc hoàn toàn không thể ngờ bà lại phản ứng mạnh như thế. Nhã Thư đẩy mạnh ông ra ngoài kèm theo lời xin lỗi. Ông lùi dần cho đến khi cánh cửa đóng lại.

- Cháu xin lỗi! Cháu không hiểu mẹ cháu làm sao nữa.

- Rồi sau này cháu sẽ hiểu thôi! Vào với mẹ cháu đi! Chuyện này rồi cũng rồi tung lên cho coi! Đúng là nực cười cho hai chữ định mệnh!



Bà Lê đưa tay lên lau hai hàng nước mắt cứ âm ỉ chảy không chịu yên ướn dầm cả gói. Cuối cùng cũng phải đôi mắt sao? Không cho bà kể cả một chút thời gian sao? Không cho Thụy Dương một chút thời gian sao? Không được! Thụy Dương sẽ không chịu đựng được mắt! Chính bà còn đau đến tắc thở thì làm sao nó chịu đựng được. “Bố của Vũ Huy” Ông trời ơi! Có nhất thiết phải trừng phạt chúng tôi như hôm nay không?

- Mẹ ổn chứ?

Cái giọng bất cần lạnh lùng của Thụy Dương vang lên thật gần. Bà vội vàng quay người che những giọt nước mắt.

- Ủ! Mẹ ổn! Không ngủ qua đây làm gì?

- Lâu lắm rồi con không vào phòng mẹ! Người đàn ông đó là ba Vũ Huy à?

- Ủ! Con nhìn thấy ông ta rồi à?

Giọng bà gấp gáp.

- Không nhìn thấy chỉ nghe thôi! Mẹ có vẻ sợ mất con gái cưng quá.

- Ủ! Mẹ sợ mất con gái mẹ!

Nhanh quá! Chính con cũng bất ngờ. Rồi sẽ ổn thôi!

Mẹ ngủ đi.

Thụy Dương đặt tay lên bờ vai đang quay đi của mẹ.

- Ủ! Rồi sẽ ổn!

Bà Lê quay mình nhìn dáng đi đầy mệt mỏi của Dương. Lòng chợt đắng lại. Những hình ảnh ngày xưa thoáng hiện về. Hình ảnh bà bước lên xe máy một vị khách qua đường, con bé ùa chạy theo ngã nhào trên đường mà bà chẳng thể lại đỡ. Hình ảnh lần đầu tiên con bé cùng bà bước chân vào ngôi nhà này, nháo nhác đưa mắt nhìn bà mà bà gạt đi như chưa từng thấy. Giọt nước mắt của con bé lần đầu tiên thay bà ra sức quấy rầy ông chủ nhà. Từ năm 18 tuổi bà đã quen có nó ở bên cạnh, gánh nặng cũng được, của nợ cũng được... nhưng đã quen mất rồi. Sao nói mất là mất được. Bà không cho phép điều đó xảy đến. Nhất định không cho phép.

Lại có tiếng dép và tiếng gõ cửa rụt rè, bà Ái Lê biết người đứng bên ngoài là Nhã Thư:

- Con vào đi!

Nhã Thư ôm gói chạy đến bên giường bà. Cô ngồi xuống ngay sát mép giường. Đưa tay đặt bàn tay lên tay mẹ. Bà cười nhìn cô rất hiền lành.

- Con ngủ với mẹ nhé!

- Ủ! Con ngoan!

Bà lại khóc. Nước mắt của người phụ nữ đã đi qua những biến thiên khủng khiếp của cuộc đời đáng quý biết bao. Nước mắt của người phụ nữ đã từng mệt mỏi tranh đấu, từng yêu, từng tàn ác, từng chấp nhận, từng cô đơn... mặn lắm. Nó đủ vị. Vị của cuộc đời. Nhã Thư đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước mắt lăn trên má bà:

- Mẹ à! Hôm nay mẹ con mình cùng kể chuyện cho nhau nghe nhé! Con không để mẹ kể một mình như trước nữa đâu.

- Ừ! Mẹ cũng không muốn kể một mình nữa!

- Chỉ cần mẹ biết rằng: Con gái mẹ lớn rồi! Cách quên nó chưa học được nhưng cách tha thứ thì đã học được rồi!

Đêm ấy gió bên ngoài vẫn thổi, mưa tan nát nơi khung cửa sổ. Có những chuyện xưa được kể lại. Có những nỗi đau được khơi lại. Có những chuyện chẳng bao giờ quên được. Quá khứ tàn khốc không được nhắc lại để quên chỉ là những người đang sống của hiện tại học cách vị tha, học cách bỏ qua, bởi yêu thương ngay chính thời điểm họ sống là yêu thương thật sự, sâu sắc và chân thành. Đó mới là điều quan trọng nhất!

Nhã Thư thức dậy hồi lâu, cô nằm yên trong vòng tay người mà cô gọi là mẹ bao nhiêu lâu nay. Người ta vẫn tự dặn lòng phải tha thứ nhưng đằng sau quyết định đó là nhiều lắm những trăn trở những thao thức không yên. Sai lầm của quá khứ có thể là vô tình cũng có thể là cố ý, nhưng nỗi đau của nó chắc hẳn đậm và sâu lắm. Càng đậm càng sâu sự tha thứ càng trở nên khó khăn. Nhã Thư đưa tay chạm nhẹ những đường nét trên gương mặt hao gầy của bà Lê, thấy lòng đau nhói. Cô biết, cô cảm nhận được rất rõ những yêu thương, những lo lắng, quan tâm hết mình mà bà dành cho cô. Dầu phủ nhận dầu trốn chạy, dầu học cách nhẫn tâm thật nhiều, trước bà, Thư vẫn hồn thức muốn được gọi bà là mẹ.

Nhã Thư đứng dậy, đi chậm ra khỏi phòng bà. Căn nhà vốn yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Đồng hồ đã điểm hai giờ sáng. Thư bám những bậc cầu thang, mon men xuống tầng dưới. Phòng Thụy Dương cửa vẫn hé, như thói quen, như để sẵn sàng xông sang phòng cô bất cứ lúc nào nếu cô có chuyện gì xảy ra. Hoặc chỉ là Nhã Thư luôn nghĩ thế để thấy an lòng hơn cho những giấc ngủ không còn mộng mị. Như một quán tính tự nhiên, Nhã Thư đưa chân lách nhẹ khe cửa bước vào phòng. Chỉ là muốn nhìn Thụy Dương lúc này, muốn nhìn chị ngủ như ngày bé hai chị em còn ở chung phòng, cô vẫn thường lén nghịch tóc chị khi chị say sưa ngủ.

Căn phòng vắng lạnh. Bóng tối từ bên ngoài bủa vây. Cánh cửa sổ mở tung, rèm cửa tung lên cùng gió. Nhã Thư hơi rùng mình. Cô toan lùi lại. Nhã Thư sợ ma lắm, ngày bé có lần ba nhát ma trên hai chị em, Nhã Thư ôm mặt khóc còn chị Dương thì trèo lên người con ma oánh huỳnh huých sau đó mới biết là ba. Nghĩ đến đó, Thư bỗng thấy sống mũi mình cay cay.

- Sắp theo chồng bỏ cuộc chơi rồi mà vẫn còn sợ ma phải mò sang đây ư?

Nhã Thư giật mình. Ủ! Lần nào cô sang phòng Thụy Dương bị bắt gặp cũng giả vờ bịa lí do là sợ ma mà. Cô quay lại Thụy Dương ngồi đó. Ngay gần cửa sổ trên chiếc ghế bành, chân chạm vào tường, mắt nhìn xa xăm, không dừng lại nơi cô. Sự cô đơn hiện rõ ngay cả nơi bóng tối mập mờ:

- Chị chưa ngủ à? Em ở phòng mẹ về!
- Đừng hỏi những điều đã biết rồi! Về phòng đi!
- Sao chị không bật điện lên!
- Không thích.

Nhã Thư bước lại phía mép giường ngồi đối diện Thụy Dương, cô đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng phía trước, gương mặt ấy vẫn co lại nỗi đau không nói hết thành lời Thụy Dương cất giọng, gương mặt vẫn không bộc lộ nhiều cảm xúc.

- Bao giờ đi?
- Chắc là một hai tuần nữa thôi. Ba Vũ Huy đang hoàn tất các thủ tục cuối cùng rồi!
- Ủ! Đi sớm cũng tốt.
- Thời gian còn ở đây, ở nhà nhiều một chút, dù sao... bên kia cũng tạm ổn rồi.

Nhã Thư biết Thụy Dương đang cố tránh tên Vũ Huy. Cái tên đó có sức sát thương trái tim cô thật nhiều.

- Có lẽ vậy sẽ tốt hơn!

Thư im lặng một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng:

- Em biết chị sẽ không bao giờ tha thứ cho em nhưng...

Thư khựng lại không biết nên nói tiếp thế nào. Mặt sụp xuống chầm chầm nhìn đôi bàn tay đang đan vào nhau. Thư biết mọi lời xin lỗi lúc này đều vô nghĩa. Sự thật là điều chẳng thay đổi được. Định mệnh đã quá độc ác với Thụy Dương, quá tàn nhẫn với tấm thân nhỏ bé và trái tim tưởng rằng cứng cáp kia. Cô thấy ngôn từ của mình chạy trốn hết thật rồi.

- Có gì để mà tha thứ? Là tôi không giữ được, hoặc cũng có thể từ đầu đã không thuộc về tôi. - Giọng Thụy Dương chầm buồn, lặng lẽ buông như những hạt mưa mỏng tanh bên ngoài đang nghiêng mình đáp xuống thành cửa.

- Đúng! Có lẽ ngay từ đầu chị với Huy đã là cảm giác thân quen mà lâu lắm chị không có được!... Cũng giống như em với mẹ hay chị. Trong tiềm thức của em chỉ có hai người với ba là người thân duy nhất! Có lẽ còn lâu lắm em mới chấp nhận được sự thật em có một người mẹ đẻ không phải mẹ chị!

Thụy Dương hơi đánh mắt sang Thu, nhìn chậm rồi lại đưa mắt về phía cửa sổ:

- Mẹ cô là một người phụ nữ tốt bụng và rất tuyệt vời nhưng quá yếu đuối, quá nhu nhược như cô. Trước một người từng trải và có thể quyến rũ bất cứ người đàn ông nào như mẹ tôi chỉ hoàn toàn bị động.

- Chị kể tiếp đi! Em muốn nghe một chút về mẹ em!

- Hồi đó, cô cũng yêu quý mẹ tôi như bây giờ vậy, cô rất hay lãng quên mẹ cô. Những lúc cô, mẹ và ba chơi đùa cùng nhau. Bà thường quay đi lau nước hoặc nhìn tôi. Chúng tôi giống nhau. Tôi có một người mẹ yêu con người khác hơn con mình. Mẹ cô có một đứa con yêu người phụ nữ khác hơn mình.

- Còn ba? Ba yêu mẹ em chứ? - Nhã Thu đưa đôi mắt ươn ướt nhìn Dương.

- Yêu! Rất yêu! Mẹ cô ra đi vì nghĩ ba không còn yêu bà ấy nữa nhưng thật ra mẹ cô ra đi vì không chiến thắng nỗi sợ hãi và hoảng loạn. Ba chưa bao giờ làm chuyện ấy với mẹ tôi. Ba thậm chí còn đuổi mẹ con tôi đi khi bà ấy mất nếu cô không quỳ dưới mưa cùng mẹ con tôi cả đêm.

- Không hiểu sao kí ức những năm trước đó em quên nhiều hoặc rất mơ hồ. Bởi vì ba muốn cho cô một cuộc sống bình yên nhất có thể. Cô lúc nào cũng yếu đuối cũng mỏng manh, làm sao chấp nhận được rằng mẹ cô không phải mẹ tôi mà còn ra đi có lỗi của hai người cô yêu thương nhất nữa. Lẽ ra ba đã chuyển gia đình đi nếu không vì cả tôi và cô đều đã quá thân thiết nơi này. Cái gì qua thì để cho nó qua. Cái gì quên được thì cố để quên. - Giọng Dương đều đều với những hình ảnh quá khứ đang vụt qua trong đầu.

- Kí ức này em không quên và cũng không cho phép mình quên. Em chỉ đang học cách tha thứ tất cả. Thời gian qua em thật sự rất hoảng hốt, sợ và mệt mỏi. Chưa từng dám nghĩ cuộc sống của mình lại đổi xoay kinh khủng đến vậy chỉ trong vòng mấy tháng trời. Giận không được, hận không được, căm ghét không được, yêu thương cũng không được. Cái gì cũng không được, cái gì cũng thoát ra khỏi con tim lý trí lại ngăn lại. Cứ đọc những trang nhật kí của mẹ em lại căm phẫn, lại muốn ào ra hỏi mẹ, chất vấn mẹ, mắng mẹ, thậm chí cào xé nhưng nhìn thấy mẹ em lại không ngăn được bản thân gọi mẹ, mọi thứ trong em vỡ òa trong tình yêu thương và sự chăm sóc của mẹ. Em lại dặn mình chỉ là giả dối thôi, giả tạo hết nhưng rồi nhìn vào mắt mẹ em lại tin, lại yêu lại không nỡ làm điều gì để mẹ buồn. - Thu khóc.

- Mẹ yêu cô, là thật! Mẹ cũng yêu ba cũng là thật! Thật đến nỗi mẹ không tha thứ được cho đứa con gái đã vô tình để số phận cướp đi ba. Thật đến dù có cố gắng mẹ cũng không thể. Trong mắt mẹ, tôi luôn đủ mạnh mẽ để không cần mẹ. Còn cô luôn cần bảo vệ, cần yêu thương. Tình yêu của ba đã chuyển sang cho cô cả rồi?

- Yêu đuối nhưng em đã từng đem mẹ ra để dọa chị? Chị tin em làm được sao? - Thu nhìn Dương.

Thụy Dương trở chiếc chân kia gác lên tường, nhìn Thư một hồi rồi mới lên tiếng, chậm chậm.

- Tin!

- Chị nghĩ em có thể làm gì mẹ sao?

- Trước đây mẹ có yếu điểm lớn nhất là sự nhục nhã khi sinh ra tôi không chồng con bây giờ yếu điểm lớn nhất của mẹ là... cô.

- Là em?

- Cô không có khả năng làm gì hết nhưng chỉ cần đứng trước mẹ nói rằng: Cô căm thù mẹ! Đó là sự tôn thương lớn nhất rồi!

- Em sẽ không làm vậy! Em sẽ không làm được việc đó! Chắc chắn vậy!

Nhã Thư đứng dậy. Khoảng không lại trở về im ắng. Mắt Thụy Dương vẫn mãi miết cùng những giọt mưa lấp lánh nơi ánh đèn đường rục rĩ.

- Thôi cô về phòng đi! Tôi muốn một mình!

Thư chậm chậm đi về phía cửa. Trong cô lúc này kí ức đã tràn đầy chỉ có trái tim đầy những xước xát. Không hiểu hết định nghĩa của yêu thương chỉ biết yêu thương vô lí lắm. Chân khựng lại:

- Sau này mẹ, chị thay em chăm sóc nhé! Đừng để mẹ tổn thương nữa.

Một lúc rất lâu cho trái tim chênh vênh về đúng những nhịp đập. Thụy Dương mới lên tiếng.

- Thư à!. Vũ Huy... nhờ cả vào em!

Tim Nhã Thư khựng lại ở từ “em” cuối cùng. Tay chột buông thõng. Lâu lắm rồi không hiểu từ bao giờ Nhã Thư đã sợ Thụy Dương không còn nhớ từ ấy nữa. Cuối cùng họ vẫn là chị em, là chị em sau tất cả những biến cố. Là chị em, dẫu không chung dòng máu nhưng chung một người cha mà họ yêu hơn tất cả thầy trên đời, chung một người mẹ dẫu toan tính nhưng yêu thương không giả dối, chung một ngôi nhà ấm áp những kỉ niệm ấu thơ. Nhã Thư không trả lời, cô đáp lại cái nhìn đợi chờ của Dương bằng cái gật đầu chắc chắn.